

Розділ перший

Меггі Спаркс — чаклунка. Маленька кучерява веснянкувата чаклунка, ніби зіткана з пустощів і

ЧАРІВ.

Однак не сьогодні. Сьогодні вона перемокла на хлющ.

Меггі гуляла парком зі своїм найкращим другом Артуром — під дощем. Дощ не вщухав уже кілька днів... Меггі не любить дощу, сірого неба й холодного вітру, та найбільше — хлюпання під ногами, коли шелесаєш по мокрій траві, наче чаши жаб.

Старший брат Артура Чарлі мав би наглядати за друзями, але він лишив їх на дитячому майданчику й побіг до своєї *дівчини* в скейт-парк непо-

далік. Меггі роздивлялася майданчик: гойдалки й турніки мокрі, а з гірки **ТЕЧЕ ВОДА.**

— О-ох... і чого весь час дощить? — нарікала Меггі. — Це ТА-А-А-А-А-АК нудно! Не дивно, що Бет схотів лишитися вдома.

— Взагалі-то дощ дуже важливий, — мовив Артур.

— Чому? — поцікавилася Меггі.

— Він рятує пташечок рибалочок від болі в животику, — пояснив хлопчик.

— Як це? — здивувалася Меггі.

— А так, — правив своєї Артур. — Без дощу всі струмки й річки висохли б. Риба загинула б і лежала на сонці, аж доки стухла. Але рибалочки все одно їли б попсовану смердючу рибу, бо вони не люблять піцу і всяке таке, тож у всіх пташечок заболіли б животики. Ось чому дощ такий важливий.

— Ні, не важливий! — Меггі тупнула по калюжі. — Краще б падав сніг!

Раптом Меггі зупинилася.

— А може, сніг таки піде, — замислилася вона, — треба лише трошки **ЧАРІВ!**

— О боже... — зітхнув Артур.

Меггі роззирнулася навкруги. У парку не було нікого, окрім двох мокрих качок.

Дівчинка дістала з кишені чарівну паличку. Змахнула нею, промовивши:

— Чудодійні хуго
й криго,
замість мрячки
дайте снігу!

